

Als ervaren teamleider was Kate Daniels onverstoorbaar, voorbereid op alles, maar het briefje had een gat in haar hart geboord en ze voelde een scherpe pijn in haar borst. Ze stond te koken, hap-pend naar adem achter haar masker, trekkend aan de kraag van haar forensische overall, oververhit en klam tegelijk in de kleine, claustrofobische ruimte. Wie en waar was Aaron?

Ze keek kort naar het slachtoffer en kneep toen haar ogen dicht. Kate had de gevolgen van excessief geweld vaak gezien, maar dit sloeg alles. De melding vanuit de centrale had haar op geen enkele manier voorbereid.

Niet hierop.

Nooit hierop.

De wanden van de caravan kwamen op haar af. Dit soort shit was in de beste tijden al zwaar genoeg. Maar nu, na veertien uur dienst, terwijl Kate uitgewrongen en emotioneel kwetsbaar was, was het bijna onmogelijk om haar hoofd erbij te houden. Haar hart ging tekeer. Te snel. In een vreemd ritme. Ze had nog nooit hartkloppingen gehad.

Het gepiep in haar oren werd vervangen door de stem van commissaris Bright, kalm en geruststellend: *Rustig ademen, Kate. Goed zo. In. Uit. Rustig aan. Eerste indrukken zijn essentieel. Beoordeel de plaats delict. Hij bevat vele aanwijzingen. Wat vertelt hij je?*

Hij vertelde haar dat ze dat masker van haar gezicht moest trekken en hier wegwezen. Hij vertelde haar dat ze niet hoefde te wachten tot haar professionele kant het overnam. Hij vertelde haar dat als ze deze klotebaun niet meer wilde, het haar vrij stond

om te vertrekken wanneer ze wilde. Maar de schrijfster van het briefje had haar aan de grond vastgenageld.

En ze had gelijk: Kate kon het niet laten.

Haar mentor zat niet langer op haar schouder.

De woorden die ze hoorde, waren van haarzelf. Ze herinnerde zichzelf eraan dat ze moest ademen, dat ze alle tijd moest nemen die ze nodig had. Het slachtoffer had geen haast, en zij ook niet. Ze was er klaar voor om te kijken...

Je kunt dit.

Kate dwong zichzelf om zich te concentreren en keek naar de transparante bewijszak in haar gehandschoende hand. Instinctief wist ze dat het velletje roomwit papier dat erin zat tijdelijk belangrijker zou worden dan de overleden vrouw wier handschrift over de bladzijde vloeide...

Aangenomen dat zij de schrijfster was.

Omdat Kate wilde weten of er nog andere briefjes verstopt lagen, mogelijk met aanwijzingen over deze brute moord, riep ze haar collega, technisch rechercheur Paul O'Brien, naar zich toe om te vragen waar hij het had gevonden.

'We hadden het bijna gemist...' Zijn stem werd gedempt door zijn masker. 'Het was tegen de onderkant van een plank onder de gootsteen geplakt.'

'Het is duur briefpapier met een watermerk.'

'Ja, mogelijk van het blok dat ik van de bank heb gepakt.'

Hij wees naar een perfect rechthoekige omtrek, de enige plek op de bank die niet met bloed besmeurd was. Dat vlakje bloemestof tegen een rode achtergrond zou Kate blijven achtervolgen, als een symbolische en onuitwisbare herinnering aan wat hier was gebeurd. Hoe wanhopig moest het slachtoffer hebben gewenst dat het geweld stopte?

Een lang moment kon Kate niet praten.

Ze schraapte haar keel en stak het briefje omhoog. 'Hou je ogen open. Er liggen er misschien nog meer.'

'Nee, chef. Ik heb de boel twee keer doorzocht.'

Ondanks zijn zelfverzekerde kalmte was dat niet wat de eerste alinea van het briefje impliceerde, dacht Kate, maar dat zei ze niet. Ze wist dat O'Brien, met zijn vijftwintig jaar ervaring, grondig zou zijn en drong niet aan. In plaats daarvan fotografeerde ze

beide kanten van het papier terwijl er een ijsblokje langs haar ruggengraat omlaagliep. Haar onwillekeurige huivering had niets te maken met haar verbeelding of met de onbehaaglijke theorie die door haar hoofd ging, al speelde dat ook. Het was nul graden in de caravan, en buiten nog kouder. De hemel betrok, er werd zware sneeuwval verwacht in het noorden van Northumberland – en toch droeg het slachtoffer geen buitenkleding.

Kate bukte zich om een gaskachelkje te bekijken, de enige verwarming in de caravan. ‘Heb je dit gezien, Paul? De gasklep is opgedraaid en de thermostaat staat op de hoogste stand.’

O’Brien knikte. ‘Zo stond het al toen ik aankwam, chef.’ Hij wees met zijn duim naar de deur. ‘Ik heb een van mijn jongens gevraagd om de gasfles te controleren. Hij is leeg.’

Kate zei niets.

Haar blik was naar de Canada Goose-jas gedwaald die aan een plakhaak naast de deur hing – een jas van zeker duizend pond. Hij zag er nieuw uit. Kate stelde zich voor hoe het slachtoffer de caravan binnenkwam, de kachel aanstak en wachtte tot het warm werd voordat ze haar jas uittrok, wat zou betekenen dat ze niet naar binnen was geduwd door iemand die haar had opgewacht.

Ze richtte haar aandacht op O’Brien. ‘Heb je die jas al gecontroleerd?’

Weer een knik. ‘Er zat een sleutel van de caravandeur in, en een paar pond en wat kleingeld in de rechterzak.’

‘Niet genoeg om van te leven,’ zei ze.

‘Nee, maar er zat meer dan vijfduizend pond in de capuchon genaaid. Wie de boel hier ook doorzocht heeft, hij had haast.’ Hij bloosde. Dat was haar terrein, niet het zijne. O’Brien was hier om sporen te verzamelen waarmee ze het slachtoffer en de dader zouden kunnen identificeren, niet om de plaats delict te interpreteren. ‘Er zit bloed op en in de la van het nachtkastje. We hebben overal foto’s van gemaakt. Hoop niet te veel op vingerafdrukken. We hebben hooguit een veeg gevonden. Waarschijnlijk droeg de dader handschoenen. Er ligt hier zoveel bloed, het zou bijna onmogelijk zijn om er niet wat van over te dragen.’

Kate wendde haar hoofd af, vermeed oogcontact.

Haar hart bonsde, haar mond was droog. Ze was er nog niet klaar voor om naar het slachtoffer te kijken, hoewel de ‘onzicht-

bare draad' die in het briefje werd genoemd al stevig vastzat, al bijna onverbreekbaar was. Hij trok aan Kates hart, trok haar in een richting waar ze niet heen wilde. Ze voelde zich erdoor gevangen, als een gedetineerde in handboeien, niet in staat zich te bevrijden.

Haar interne dialoog werd onderbroken door O'Briens stem. 'Ik zal de jas ook inpakken nu je hem hebt gezien. Chef, ik heb geen handtas, portemonnee of creditcard gevonden.' Hij somde op wat hij wel en niet had. 'Ik zou het je wel willen laten zien, maar ik heb alles al aan mijn ploeg overgedragen.'

Kate snapte wel waarom. Er was nergens een oppervlak dat geheel vrij was van bloed, waar hij spullen had kunnen neerleggen om ze later op te halen.

Door het raam zag ze O'Briens collega's werken onder booglampen, en blauwe flitsen verlichtten de avondhemel. Ze waren hier eerder aangekomen dan Kate en hadden bandensporen gevonden, aanwijzingen dat er recent twee voertuigen buiten geparkeerd hadden gestaan: het ene naast de caravan, waar diepe groeven wezen op een regelmatige parkeerplek, waarschijnlijk van de auto van het slachtoffer, het andere verder weg. Bij aankomst had de manager plaats delict Kate verteld dat beide voertuigen op hoge snelheid waren weggereden, want het gras was omgeploegd.

Een handlanger dus...

Twee voertuigen.

Twee bestuurders.

'Ik ben klaar met het briefje,' zei ze.

Eigenlijk was ze ontdaan door het briefje.

Ze vermande zich met moeite. 'Het heeft de hoogste prioriteit. Laat het verwerken. En ik wil snel een kopie hebben. Geef alles de volledige behandeling. Wat je ook moet doen, doe het. Bekijk het schrijfblok op indrukken van een pen, voor het geval zij of iemand anders er nog meer briefjes op heeft geschreven. We moeten er zeker van zijn dat het is geschreven door het slachtoffer, en niet door haar moordenaar.'

O'Brien stopte het bewijsstuk in een andere zak en verzegelde hem, tekende aan waar en wanneer het was gevonden, zette zijn naam erbij en als laatste de datum, dinsdag 18 februari 2020. Toen hij zijn pen wegstopte, vroeg Kate of hij de pen had gevon-

den waarmee het briefje kon zijn geschreven. Hij had er twee gevonden: een Sonnet-balpen en een Elmo-rollerball. Geen goedkope dingen. Slechts een ervan met blauwe inkt.

‘Het zal allemaal in mijn verslag staan.’

Kate bekeek hem onderzoekend. Hij had mijn ‘verslag’ gezegd, niet hét verslag, waardoor de opmerking persoonlijk was geworden. Zijn eigendom. Haar gedachten vlogen naar het briefje van het slachtoffer, een zin erin die haar was opgevallen. Zocht ze hier te veel achter? Ze dacht van niet. Ze zou het nagaan als ze terug was op het bureau en het dan, als ze er nog hetzelfde over dacht, opnemen met haar team.

Haar telefoon ging en eiste haar aandacht op.

Ze hield het toestel tegen haar oor, luisterde even en hing toen weer op, kijkend naar O’Brien. ‘Hoelang heb je nog nodig? Stanton is over tien, vijftien minuten hier.’ Van alle pathologen was hij de beste.

‘Tegen die tijd zouden we wel klaar moeten zijn.’

‘Mooi. Hank staat buiten. Zodra we het lichaam kunnen verplaatsen, wil ik de caravan weggesleept hebben. Hier is hij te kwetsbaar voor inbraken. Jullie kunnen de klus elders ook afmaken, toch?’

‘Dat zou zelfs beter zijn. Ik onderzoek hem liever op ons eigen terrein, weg van de nieuwsgierige ogen van de pers, eventuele buurtbewoners en de vinder, voor het geval hij hier op wat voor manier dan ook bij betrokken was.’

‘Ik benijd je niet, Paul. Hoe eerder ik hier weg kan, hoe beter.’

Aan de ene kant wilde Kate deze zaak niet. Aan de andere kant wilde ze ook niet dat iemand anders hem kreeg. Haar relatie met de vrouw op de vloer was begonnen zodra dat briefje was gevonden.

Voor zover Kate wist, kende ze haar niet.

Maar nu wel.

Het slachtoffer vertegenwoordigde elke vermoorde vrouw die de hoofdinspecteur ooit had gezien. Beelden van plaatsen delict rolden voor haar geestesoog langs: afgrijselijk letsel aan alle delen van het vrouwelijk lichaam. Gebroken botten, ingeslagen schedels, steekwonden; soms één, soms vijftig. Die vrouwen hadden maanden, zo niet jaren van onvoorstelbaar pijn en lijden door-

staan. Hun gegil hield Kate 's nachts wakker.

‘Chef?’

Ze draaide zich om, zich er niet van bewust hoelang ze die zaken – sommige opgelost, andere niet – opnieuw had staan beleven. En dan waren er nog de vrouwen die schijnbaar van de aardbodem waren verdwenen, die nooit waren teruggevonden, de jammerlijkste van allemaal.

‘Ik ga ervandoor,’ zei O’Brien.

‘Bedankt, Paul.’

Toen hij weg was bekeek Kate elke centimeter van de plaats delict, probeerde ze te achterhalen wat die haar nog meer kon vertellen. Alles in zicht was bedekt met een fijne nevel van bloed. Scherven porselein, bestek en levensmiddelen lagen op het mini-aanrecht en in de gootsteen, uit de kasten geveegd door iemand die de boel had doorzocht. O’Brien had voorlopig alles wat hij nodig had. De hele inhoud, en de caravan zelf, zou uiteindelijk forensisch worden onderzocht.

Er was geen haast bij.

‘Voor wie verstopte je je?’ fluisterde Kate. ‘Jij hoort hier niet.’

Ze hurkte neer om het slachtoffer wat beter te bekijken en maakte foto’s, ook al had de politiefotograaf er al meer dan genoeg gemaakt. De verwondingen aan haar handen bewezen dat ze zich had verzet: diepe sneden waar het mes haar had geraakt, een gescheurde nagel. Kate hoopte dat het haar was gelukt om haar belager te krabben, dat ze DNA zouden vinden.

De vrouw was goedgekleed. Ze miste één schoen, maar ze droeg een fraai horloge en een gouden medaillon dat Kate dolgraag wilde openen, hopen er een foto van Aaron in aan te treffen. Was hij een broer, een collega of een belangrijke getuige? Of was hij iemand die het slachtoffer per se wilde beschermen? Haar zoon misschien? De patholoog zou bevestigen of ze ooit een kind had gebaard. Als Aaron haar zoon bleek te zijn, stond Kate onder tijdsdruk, moest ze zoeken naar een potentieel tweede slachtoffer.

Verschillende scenario's dienden zich aan terwijl Kate zich op het lichaam concentreerde. 'Zoek Aaron' was een smeekbede, of, zoals de overledene het had gesteld, een verzoek. Haar laatste verzoek. Als O'Brien het briefje niet had gevonden, zou Kate hebben gehoopt dat de dood snel was ingetreden. Maar ze had het briefje niet nodig om te concluderen dat het tegenovergestelde het geval was. Het bewijs lag recht voor haar neus. Wie dit ook had gedaan, hij had het slachtoffer eerst mishandeld en ervan genoten.

Haar letsel zou een heel lange lijst beslaan.

Kate liep naar de slaapkamer. Hier was geen ander bloed te zien dan de veeg waarover O'Brien het had gehad. Het bed was omgegooid en het beddengoed lag over de vloer verspreid. Er lag een warme Liberty-pyjama die O'Brien nog naar het forensisch lab zou sturen. In de piepkleine doucheruimte ernaast vond Kate kostbare toiletartikelen op de vloertegels, uit een kastje boven de wasbak gegoooid, maar geen cosmetica. Een eventuele haar- en tandenborstel waren al door de technisch rechercheurs meegenomen.

Kate vroeg zich af hoe een overduidelijk rijke vrouw hier was beland terwijl ze terugliep naar de zitkamer, blij met de kleine looproosters waardoor haar blauwe plastic schoenhoezen de kleverige vloer niet raakten. Ze bleef even heel stil staan, opzettelijk niet kijkend naar de diepe snee in de hals van het slachtoffer. Als ze haar ogen sloot, kreeg ze een kort respijt van het tafereel hier. Nadenken was onmogelijk in deze gruwelruimte.

Een vlaag koude lucht raakte haar toen de deur openzwaaide. 'O, Jezus!' De bekende stem van haar adjudant.

Het was veilig om zich om te draaien.

Brigadier Hank Gormley was meer dan haar adjudant. Hij was al heel lang haar beroepspartner. Rustig. Betrouwbaar. Een rots in de branding. De enige agent tegen wie ze totaal open kon zijn. Meer een broer dan een collega. Hij stond in de deur-opening en keek naar beneden. Normaal gesproken zouden ze een plaats delict samen bekijken, maar omdat O'Brien er nog was geweest, was er niet voldoende ruimte voor ook nog eens twee rechercheurs in de caravan. Kate had haar partner gevraagd buiten te wachten, maar Hank was Hank, en zodra de Technische Recherche weg was, had hij zijn nieuwsgierigheid niet meer kunnen bedwingen.

Hij zou nu wel wensen dat hij buiten was gebleven.

Toen hun blikken elkaar kruisten, kon Kate zien hoe aangedaan hij was door de razernij van een andere man. Zijn ogen waren niet de enige die op Kate gericht waren. Vanuit haar ooghoeken was ze zich ervan bewust dat het hoofd van het slachtoffer in een vreemde hoek gedraaid lag. Ze leek naar Kate te staren, de verbinding tussen de twee vrouwen was al gelegd. Haar kleren waren grotendeels intact, al was haar blouse gescheurd en ontbraken er twee knopen, mogelijk van toen ze was vastgegrepen door haar belager.

'Stanton zal niet naar sporen van een verkrachting hoeven zoeken,' zei Kate. 'Het motief is persoonlijk, niet seksueel. Dit draait om controle, puur en simpel.'

Hanks blik was op het plafond gericht.

Kate keek er ook naar.

Ze zag een grote bloedvlek. Er pal onder, naast zijn rechtervoet, was een ronde bloedvlek met kleine druppeltjes eromheen te zien. De afmetingen, vorm en verdeling van bloedspatten op een plaats delict werden door andere mensen geanalyseerd, maar op dat moment werd Kate overstelpt door een diep verdriet. Ze kon het zich niet veroorloven om zich te laten raken door dit soort taferelen, maar het gebeurde toch. Dit beeld had haar tot in haar diepste wezen geraakt.

Nu ze het had gezien, kon ze het niet meer vergeten.

Op elke plaats delict was er altijd wel één ding dat haar bijbleef: een stuk kinderspeelgoed, de pijp van een oude man, een

schoen, de ogen van de doden. Dat waren de beelden die haar aanspoorden om te strijden voor gerechtigheid voor de slachtoffers. In dit geval zou dat perfect gevormde sterpatroon dienen als blijvende herinnering, een flashback die haar dag en nacht zou achtervolgen.

Totdat ze haar gedachten op een rijtje had, had ze niets te melden.

Hank was al argwanend. ‘Staat er iets nuttigs op dat briefje dat O’Brien mee naar buiten nam?’ Er ontging hem maar zelden iets.

‘Het gebrabbel van een doodsbange vrouw.’ Op dit soort momenten haatte Kate haar baan. Ze wist dat Hank het net zo voelde. ‘Het is het enige stukje bewijslast van waarde dat we hebben. O’Brien heeft geen legitimatie gevonden. Geen rekeningen, foto’s, paspoort of loonstrookjes. Geen apparaten, computer, iPad of mobiele telefoon. Iemand die zo leeft, zit ondergedoken.’

‘Of ze leefde niet zo, maar de moordenaar heeft ze meegenomen,’ zei Hank.

Kate schudde haar hoofd. Hij had het briefje niet gelezen waarvan ze hoopte dat het nog meer te bieden had.

Hij spreidde zijn handen. ‘En je denkt van niet omdat...’

‘Vertel ik je later.’

‘Je gezicht geeft aan dat je het nu zou moeten vertellen.’ Hij grimaste. ‘Kén je haar?’

‘Nee... Maar ze lijkt mij te kennen.’

‘Je doet weer eens raadselachtig...’

‘Het briefje was voor mij geschreven, Hank. Of iemand zoals ik.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Niet nu. Ik wil het eerst verwerken. Bel Jo. Ze heeft bezook. Ik wil haar avond niet bederven, maar zorg dat ze stand-by staat. We moeten later met zijn drieën de koppen bij elkaar steken. We moeten meer weten over het slachtoffer. Onze prioriteit is degene die haar gevonden heeft. Hij is de manager hier, toch?’

Een knik. ‘Hij heet Jack Shepherd.’

Kate en Hank liepen naar het huis van de Shepherds, achter elkaar in plaats van naast elkaar, op aanwijzing van de manager plaats delict langs de uiterste rand van het zandpad. Het was pikkedonker nu er wolken voor de maan waren geschoven. Hoe verder ze wegliepen bij de caravan, hoe spookachtiger het werd, met bomen aan weerskanten die het landschap aan het oog ontrokken. Zonder zaklantaarn hadden ze geen hand voor ogen kunnen zien.

Shepherds gelijkvloerse stenen huisje bevond zich in de zuidwestelijke hoek van wat overduidelijk ooit een akker was geweest. Kate was er op de heenweg langs gelopen: alle politievoertuigen, inclusief haar Audi, waren achtergelaten op de hoofdweg om andere sporen op de toegangsweg veilig te stellen. In haar haast om naar de plaats delict te komen, had Kate eerder weinig aandacht aan het huisje geschonken.

Nu deed ze dat wel.

Het deed haar denken aan het huis van haar vader, waar ze was opgegroeid. De gordijnen van het huisje waren gesloten, al brandde er binnen licht en was het flikkeren van een tv-scherm zichtbaar door de dunne gordijnstof. Ze negeerde de woning weer en gebruikte haar zaklantaarn om de omgeving eromheen te bekijken. Bij aankomst had ze de naam SHEPHERD'S GATE CARAVAN SITE zien staan, en daaronder een bordje met de maanden waarin caravans beschikbaar waren voor verhuur. Voor het bedrijf – en Kates ongeïdentificeerde slachtoffer – was het seizoen beslist voorbij.

'Ik wil graag even rondkijken voordat we Shepherd vragen gaan stellen,' zei ze.

Hank bleef staan. ‘Op zoek naar...’

‘Dat weten we pas als we het vinden, hè? Kijk bij de ingang.’

Ze splitsten zich op.

Kate bleef even staan, luisterend naar de golven die buiten het terrein op het land beukten. Ze zoog een broodnodige teug zee-lucht naar binnen en liep door om twee bijgebouwen te bekijken, het ene groot en het andere klein, allebei afgesloten in afwachting van de lente. Het ene was een douche- en toiletgebouw, het andere een bescheiden houten chalet met één raam met een luik ervoor en een bordje dat van ouderdom was verbleekt.

Ze kon het nog net lezen: ONTBIJTHUT.

Dit was waarschijnlijk een bijverdienste voor de eigenaren, een extraatje voor mensen die liever onder canvas kampeerden in plaats van in een blikken trommel. De hut stond nog geen vijftig meter van het woonhuis, en geen van beide gebouwtjes had een achterdeur.

De plek waar Kate stond werd plotseling verlicht, waardoor er een lange schaduw op de grond voor haar werd geworpen. Ze draaide zich om en werd verblind door een zaklantaarn. Haar ogen afschermen met haar hand hielp niet.

Ze riep Hank.

Geen antwoord.

De zaklantaarn ging omlaag en verlichtte een paar benen en de modderige grond waarop ze stonden. Kate was niet gauw bang, maar nu ze de toestand van haar slachtoffer had gezien, nam ze geen risico's. Ze deed haar eigen zaklantaarn uit, zodat ze een minder duidelijk doelwit vormde, en zocht dekking.

De lichtstraal zwiepte heen en weer over de grond.

Ze hield haar adem in.

‘Kate, waar ben je?’

‘Verdomme!’ Ze deed haar zaklantaarn weer aan en richtte die op hem. Hank stond bij een vermolmde poort. Die stond open, wat ook al zo was toen ze aankwamen. Kate liep over de drijfmatte grond naar hem toe. ‘Waarom antwoordde je niet toen ik je riep?’

‘Ik hoorde je niet. Sorry, ik wilde je niet laten schrikken.’

Dat had hij wel gedaan. ‘Heb je iets gevonden?’

‘Misschien.’

Hij wees naar een lichte plek op de poort. Hopend op een aanwijzing bukte ze zich om ernaar te kijken, en ze zag dat er twee grote stukken hout ontbraken. Een paar meter verderop lagen splinters op de grond. De schade was recent. Op bumperhoogte. Ze zag drie stel bandensporen, waarschijnlijk die van de Shepherds en twee andere voertuigen. Je hoefde geen genie te zijn om uit te vogelen dat de poort was geraakt door een voertuig dat de bocht te snel had genomen.

Ze hoefde het niet te vragen.

Hank had zijn portofoon al gepakt om de manager plaats delict te waarschuwen.

Na zijn oproep volgde Hank Kate naar het huisje, en hij stelde geen vragen toen ze aanklopte. Hij wist dat ze diep verontrust was door wat ze in de caravan had gezien en vermoedde dat ze daarom zo schichtig was geweest. Daar voelde hij zich schuldig om.

Het was zijn taak om haar te beschermen, niet om haar bang te maken.

Hij dacht dat ze al wist wat er in het briefje stond dat O'Brien had gevonden, maar dat had ze niet aan hem verteld. Dat was ongewoon. Normaal werkten ze samen aan alles zodra het gebeurde. Gedachten over wat haar mogelijk tegenhield werden onderbroken toen ze een sleutel in het slot hoorden draaien.

Een lichtvlek bescheen de overwoekerde voortuin toen de deur op een kier werd geopend.

Shepherd was een kleine, gedrongen man met borstelige wenkbrauwen en de verweerde huid van een buitenmens; een voormalige boer, volgens de agenten die als eerste ter plaatse waren geweest, die met een stuk land van twintigduizend vierkante meter zijn pensioen een beetje aanvulde.

‘Meneer Shepherd?’

‘Ja.’

Kate stak haar politiepenning op. ‘Hoofdinspecteur Daniels en brigadier Gormley. Mogen we even binnenkomen?’

Shepherd stapte bij de deur weg.

Hank zag geen alarmsysteem in het huis toen Kate de gang in stapte, maar toen de voordeur achter hen werd gesloten zag

hij wel de zware grendels op de deur, boven en onder. Hij trok haar aandacht en gebaarde met zijn hoofd naar de kolf van een jachtgeweer. Het stond tegen de muur onder een kapstok, met het magazijn en de loop deels verborgen onder een lange waxjas. De haan van het geweer was niet gespannen en hij vroeg zich af of het geladen was. Op een houten kruk ernaast lag een bruinleren riem met munitie.

Er ontbraken twee patronen.